

ΠΙΤΕΡ ΛΕΡΑΝΤΖΙΣ

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ ΤΗΣ ΕΥΠΟΛΗΤΗΣ ΣΕΙΡΑΣ
ΤΑ ΕΠΤΑ ΘΑΥΜΑΤΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΜΑΞ ΤΙΛΤ

ΒΙΒΛΙΟ 1

ΦΩΤΙΑ ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ

ΠΑΙΔΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΣΕΙΡΑ: ΜΙΚΡΗ ΠΥΞΙΔΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: MAX TILT 1: FIRE THE DEPTHS

Από τις Εκδόσεις Harper, 2017

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Μαξ Τιλτ (ΒΙΒΛΙΟ 1): Φωτιά κάτω από τη θάλασσα**

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Peter Lerangis

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Ελένη Δασκαλάκη

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Αναστασία Σακελλαρίου

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Andrea Vandergrift

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ελένη Σταυροπούλου

© Peter Lerangis, 2017

© Εικονογράφησης εξωφύλλου: Antonio Javier Caparo

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2018

Πρώτη έκδοση: Οκτώβριος 2018

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-2661-7

Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-2662-4

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρπιά.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοΐου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

ΠΙΤΕΡ ΛΕΡΑΝΤΖΙΣ

*Μετάφραση:
Ελένη Δασκαλάκη*

*Στη μνήμη του Τζορτζ Νίκολσον,
του Κολοσσού των Ατζέντηδων,
η επιρροή του οποίου βρίσκεται
σε κάθε κείμενο που γράφω*

«ΟΛΟΙ ΜΑΣ ΕΙΜΑΣΤΕ, ΜΕ ΤΟΝ ΕΝΑΝ
Ή ΤΟΝ ΑΛΛΟΝ ΤΡΟΠΟ, ΠΑΙΔΙΑ ΤΟΥ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ».
ΡΕΪ ΜΠΡΑΝΤΜΠΕΡΙ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Μέχρι τη μέρα που τον εγκατέλειψαν, ο Μαξ Τιλτ θεωρούσε πως η ζωή ήταν λίγο πολύ τέλεια. Είχε βάλει δαγκάνες στο τηλεκατευθυνόμενο ντρόουν του, είχε απομνημονεύσει κάθε μπαλιά των Σινισινάτι Ρεντς από το 1968 και δεν είχε μυρίσει ψάρι εδώ και δεκατρείς μέρες. Δεκατρείς μέρες πριν, κάποιος τον είχε στριμώξει στο σχολείο και, για έναν λόγο άγνωστο στη σύγχρονη επιστήμη, του Μαξ του μύριζε ψάρι όταν φοβόταν.

Όλα όμως άλλαξαν εκείνο το πρωινό του Ιουνίου, όταν ο Μαξ δοκίμασε πρώτη φορά το ντρόουν του. Το δωμάτιό του ήταν απόλυτα τακτοποιημένο, η τουαλέτα του απόλυτα καθαρή και οι γονείς του είχαν απόλυτη άγνοια ότι επρόκειτο να υποστούν επίθεση.

Το μόνο που ήθελε ήταν να τους ξαφνιάσει – να κάνει το ντρόουν του να πιάσει μια χαρτοπετσέτα ή ένα κουτάλι ή το κουτί με τα δημητριακά από το τραπέζι της κουζίνας. Το εν λόγω ντρόουν ονομαζόταν Αρπακτικό και ήταν διακοσμημένο με αυτοκόλλητα που το έκαναν να μοιάζει με θανατηφόρα ταραντούλα. Χρησιμοποιώντας το τηλεχειριστήριό του, ο Μαξ μπορούσε να κάνει το μηχανήμα να χυμήξει, ν' αρπάξει και να σηκώσει πράγματα βάρους έως και πέντε κιλών και να

ουρλιάξει «καομπάνγκα». Αυτό δεν ήταν κάτι που έλεγαν κανονικά οι ταραντούλες –ή, σε αυτή την περίπτωση, τα ντρόουν–, αυτός όμως ακριβώς ήταν ο λόγος για τον οποίο του άρεσε.

Καθώς ενεργοποιούσε το Αρπακτικό, ο Μαξ άκουγε τη μαμά και τον μπαμπά του στην κουζίνα, στον κάτω όροφο. Κυρίως μιλούσε ο μπαμπάς, ως συνήθως. Από τότε που η μαμά είχε αποφασίσει να πάρει ένα εξάμηνο άδεια από τη διδασκαλία, είχε γίνει πολύ σιωπηλή. Κοιμόταν επίσης πολλές ώρες. Πράγμα που ήταν παράξενο, αφού είχε πάντα υπερβολική ενέργεια. Μια φορά, η μαμά και ο Μαξ είχαν αφιερώσει ένα ολόκληρο Σαββατοκύριακο για να ζωγραφίσουν ένα τεράστιο ουράνιο τόξο επάνω στο ταβάνι του δωματίου του. Μετά συναρμολόγησαν τρεις ιπτάμενους δεινόσαυρους για να το προστατέψουν – έναν κόκκινο ραμφόρουγχο, έναν φτερωτό αρχαιοπτέρυγα και έναν πτερανόδοντα με τραχύ δέρμα. Επάνω στο ουράνιο τόξο έγραψαν τις λέξεις Κάθε Φάσμα Είναι Ένα Ουράνιο Τόξο. Ο Μαξ το σκεφτόταν αυτό κάθε φορά που κάποιος έλεγε ότι βρισκόταν «στο φάσμα». Αυτό είχε κάποια σχέση με την τάξη που ήθελε γύρω του, την αγάπη του για τα δεδομένα και τον τρόπο με τον οποίο συμπεριφερόταν όταν ήταν με τους άλλους ανθρώπους. Παλιά σκεφτόταν πως όποιος βρισκόταν «στο φάσμα» σήμαινε ότι ήταν κάτι σαν «χαλασμένος», αλλά δεν μπορούσε κανείς να χαλάσει ένα ουράνιο τόξο. Τα ουράνια τόξα ήταν όμορφα και τέλεια. Έτσι, η ζωγραφιά τον έκανε να νιώθει καλά κάθε φορά που την κοιτούσε. Κάτι που γινόταν περίπου χίλιες φορές τη μέρα τώρα.

Έστριψε το χειριστήριο. Καθώς το Αρπακτικό απο-

γειώθηκε από το γραφείο του, τα τέσσερα στροφεΐα του γύρισαν αθόρυβα και πέταξαν στο πάτωμα τη στοιβία με τις εργασίες του. Πατώντας το κουμπί Αιώρηση, ο Μαξ έφτιαξε γρήγορα τα χαρτιά του, ευθυγραμμίζοντάς τα προσεκτικά προτού συνεχίσει την αποστολή του.

Το ντρώουν βγήκε από το δωμάτιό του και ο Μαξ το ακολούθησε έξω από την πόρτα, στο πλατύσκαλο του δεύτερου ορόφου. Σκύβοντας από την κουπαστή, έβλεπε το μεγάλο καθιστικό κάτω, όπου σε κάθε καρέκλα και καναπέ βρισκόνταν στοιβαγμένα χαρτιά. Του μπαμπά τού άρεσε να λείει πως εκείνος και η μαμά βρισκόνταν στο υπέρυθρο άκρο του φάσματος της τάξης και ο Μαξ βρισκόταν στο υπεριώδες. Αυτό σήμαινε, σύμφωνα με τον μπαμπά, πως ο Μαξ ήταν τακτικός κι εκείνοι ήταν ακατάστατοι. Αυτό ήταν ένα δεδομένο, και ο Μαξ αγαπούσε τα δεδομένα. Παρότι εκείνος (1) μισούσε την ακαταστασία και (2) δεν ήταν πραγματικά υπεριώδης.

Κάτω. Αριστερά.

Το Αρπακτικό κατέβηκε με ορμή τη σκάλα και βγήκε έξω από το οπτικό πεδίο του Μαξ. Καθώς τινάχτηκε σαν σφαίρα μέσα στην κουζίνα, η φωνή του μπαμπά σταμάτησε. Η φρυγανιέρα κουδούνισε. Το Αρπακτικό είπε «καομπάνγκα».

Και η μαμά ούρλιαξε με όλη τη δύναμη των πνευμόνων της.

Ο Μαξ ξαφνιάστηκε τόσο πολύ, που παραλίγο να πέσει από τις σκάλες. Η μαμά ποτέ δεν ούρλιαζε έτσι. Ήταν συγγραφέας. Είχε γράψει ένα μυθιστόρημα με φόνους. Της άρεσαν οι φάρσες και οι εκπλήξεις.

Καθώς όμως ο μπαμπάς έτρεξε στο χολ και κοίταξε ψηλά προς τον Μαξ, η μητέρα του ήταν ακόμη στην κουζίνα, κλαίγοντας με λυγμούς.

Ο Μαξ συνειδητοποίησε πως είχε κάνει κάτι πραγματικά κακό, αλλά δεν ήξερε τι. Φαντάστηκε πως ο μπαμπάς θα του έβαζε τις φωνές. Αλλά δεν το έκανε.

«Μαξιμίλιαν, έλα, σε παρακαλώ, στην κουζίνα. Έχουμε κάτι να συζητήσουμε», είπε με αυστηρή αλλά παράξενα σιγανή φωνή.

Ο μπαμπάς δεν τον αποκαλούσε ποτέ Μαξιμίλιαν. Παρότι κανονικά αυτό ήταν το όνομά του.

Καθώς ο Μαξ κατέβαινε, η μυρωδιά του ψαριού ήταν τόσο δυνατή, που ένιωσε πως περπατούσε μέσα στον ωκεανό.

Φιξ», αναφώνησε ο άντρας πίσω από τον πάγκο. Αυτό ήταν. Ούτε γεια ούτε καλώς ήρθες ούτε τον ρώτησε αν θέλει κάτι να φάει ή να πιει. Ούτε καν του έδωσε το χέρι. Ούτε καν τον κοίταξε καλά καλά.

Ο Σπένσερ Νίμαντ δε θα απαντούσε σε έναν τόσο αγενή άνθρωπο. Στις περισσότερες περιστάσεις, οι άνθρωποι παρακαλούσαν για την προσοχή του. Στις περισσότερες περιστάσεις, δεν εγκατέλειπε το γραφείο του στο κάλεσμα ενός κλέφτη. Ούτε καν ενός πλούσιου κλέφτη, σαν τον χοντρό άντρα πίσω από το γραφείο.

Αυτή όμως δεν ήταν οι περισσότερες περιστάσεις.

Η συναλλαγή κλεμμένων αντικειμένων στη μαύρη αγορά δεν ήταν για δειλούς. Και ο Σπένσερ Νίμαντ δεν ήταν κανένας δειλός.

«Τι όνομα είναι αυτό... Φιξ;» είπε ο άντρας έπειτα από μια μεγάλη παύση. Επιτέλους σήκωσε το βλέμμα. Ακόμη και μέσα στη σκοτεινή αποθήκη, φορούσε γυαλιά ηλίου. Στο πλευρό του είχε δύο άντρες, που τα σημάδεμένα τους πρόσωπα και οι φουσκωμένοι ώμοι σήμαιναν πολλές ώρες στο γυμναστήριο της φυλακής.

«Ψεύτικο», απάντησε ο Σπένσερ Νίμαντ.

«Εδώ δεν κάνουμε ψεύτικες δουλειές», απάντησε ο άντρας. Έσπρωξε έναν χοντρό, φουσκωμένο φάκελο

κατά μήκος του μαύρου τραπεζιού προς την πλευρά του Νίμαντ.

Καθώς ο Νίμαντ άπλωνε το χέρι προς τον φάκελο, ένας από τους μπράβους άρπαξε τον καρπό του.

Ο Νίμαντ έστριψε χαλαρά το σώμα του, έβγαλε ένα μαχαίρι από την τσέπη του και το κάρφωσε κάτω. Ο άντρας τράβηξε γρήγορα το χέρι του και η λαβή χώθηκε στην επιφάνεια του τραπεζιού.

«Μόνο επίτηδες χάνω το σημάδι μου», είπε ο Νίμαντ. «Να θεωρείς τον εαυτό σου τυχερό».

Οι δύο άντρες άπλωσαν το χέρι προς τα πιστόλια τους, το αφεντικό τους όμως σήκωσε το χέρι του και τους σταμάτησε.

«Οι άντρες μου μιλούν μόνο μία γλώσσα, Φιξ. Αυτή περιλαμβάνει δράση, όχι λόγια. Θα μεταφράσω. Αυτό που θέλουν να πουν είναι πως μπορείς να κοιτάξεις μέσα στον φάκελο, πρώτα όμως θα δώσεις τα λεφτά».

Άπληστος.

Ελεεινός.

Ο Νίμαντ δεν μπόρεσε να συγκρατήσει ένα ρουθούνισμα περιφρόνησης. Έβγαλε ένα μάτσο χαρτονομίσματα από την τσέπη του και τα πέταξε στο τραπέζι.

«Για σένα, μόνο τα λεφτά έχουν σημασία».

«Τι άλλο υπάρχει;» είπε ο χοντρός άντρας μετρώντας τα χαρτονομίσματα.

«Η ζωή», απάντησε ο Νίμαντ. «Η επιβίωση του πλανήτη».

Ο χοντρός άντρας γέλασε γέροντας πίσω το κεφάλι του. Οι δύο μπράβοι κοιτάχτηκαν αβέβαιοι και μετά γέλασαν κι αυτοί.

Ο Νίμαντ άρπαξε τον φάκελο με το δεξί του χέρι. Το

αριστερό ήταν ακόμη στην τσέπη του. Δεν υπήρχε λόγος να δει κανείς πως έλειπε το μικρό του δάχτυλο. Μπορεί αυτό να τον πρόδιδε. Είχε χάσει τον γερο-Κίσοιμς σε ατύχημα και το γύψινο ομοίωμά του κρεμόταν από μια ασημένια αλυσίδα γύρω από τον λαιμό του. Ούτε αυτό θα τους άφηνε να δουν.

Γυρίζοντας τον φάκελο ανάποδα, άδειασε το περιεχόμενό του.

Ένα εισιτήριο επιβίβασης για τον *Τιτανικό*, στο όνομα Ετζέλ. Ένα τσαλακωμένο φύλλο χαρτί με τα ονόματα των επιβατών, γραμμένα στα αγγλικά. Ένα δερματόδετο αντίτυπο του βιβλίου *Vingt Mille Lieues Sous Les Mers*.^{*} Και ένας σωρός σημειώματα γραμμένα στα γαλλικά.

Παρότι του Νίμαντ δεν του άρεσε να χαμογελά, τα χείλη του σχημάτισαν μια μικρή καμπύλη. Ίσως είχε βρει αυτό που αναζητούσε. Αναθεμάτισε τον εαυτό του που δεν είχε μάθει ποτέ αρκετά καλά τα γαλλικά για να μπορεί να το διαβάσει. Αυτό θα ήταν δουλειά των ανθρώπων του. Εμπιστευόταν τους μεταφραστές.

«Οι σημειώσεις», είπε ο χοντρός άντρας, «είναι πολύ ενδιαφέρουσες, όπως θα διαπιστώσεις».

Ο Νίμαντ ένωσε την καρδιά του να αναπηδά.

«Τις έχεις διαβάσει;»

Ο χοντρός άντρας χαχάνισε.

«Δεν είμαι τόσο χαζός όσο δείχνω. *Je parle*, ξέρεις. Αυτό σημαίνει μιλάω γαλλι...»

«Ξέρω τι σημαίνει», είπε κοφτά ο Νίμαντ. «Θα πρέ-

^{*} Γαλλικά στο πρωτότυπο: *Είκοσι χιλιάδες λεύγες κάτω από τη θάλασσα*. (Σ.τ.Μ.)

πει όμως να μου επιβεβαιώσεις πως κανείς άλλος δεν έχει διαβάσει το πράγμα».

«Μόνο εγώ», απάντησε ο χοντρός άντρας, κάνοντας ένα νεύμα προς τους μπράβους του. «Όχι εκείνοι οι δύο. Εκείνοι δε διαβάζουν καν αγγλικά. Έλειπαν τη μέρα που μάθαιναν την αλφαβήτα στην πρώτη δημοτικού».

«Λάθος», σχολίασε ο μπράβος στ' αριστερά. «Ήμουν πάντα παρών στο σχολείο».

Ο Νίμαντ ένωσε τα μάτια του να συσπώνται. Μάζεψε το πράγμα, έγνεψε όσο πιο φιλικά μπορούσε και γύρισε να φύγει.

«Μην αφήσεις την πόρτα να χτυπήσει τον πισινό σου βγαίνοντας», φώναξε ξοπίσω του ο χοντρός άντρας.

Ο ένας από τους μπράβους ξέσπασε σε ένα χαζοχαρούμενο γέλιο που στον Νίμαντ ακούστηκε σαν γκάρισμα γαιδάρου.

Η άγνοια και η αγένειά τους είχαν ένα πλεονέκτημα. Θα τον διευκόλυναν πολύ να κάνει αυτό που έπρεπε να γίνει στη συνέχεια.

Εξάλλου, ένα μυστικό πρέπει να παραμείνει μυστικό.

Ο Νίμαντ έσπρωξε την πόρτα της αποθήκης με το δεξί του χέρι. Βάζοντας το αριστερό στην τσέπη του, έβγαλε μια μαλακή πράσινη ουσία, σαν πλαστελίνη. Πίεσε έναν μικροσκοπικό αισθητήρα στο κέντρο της μέχρι που κόλλησε, μετά τράβηξε τα τρία καλώδια που ήταν συνδεδεμένα επάνω του.

Για τόσο μικρό, εξακολουθούσε να φαίνεται αδιανόητο στον Νίμαντ πώς αυτό το πράγμα είχε τη δύναμη να γκρεμίσει ένα κάστρο. Φυσικά, θα έπρεπε να ενεργοποιηθεί κατάλληλα.

Και ο Νίμαντ ήξερε να το ενεργοποιεί κατάλληλα.

Το κόλλησε τον τοίχο κάτω από τον διακόπτη του φωτός, με το τετραδάχτυλο χέρι του σε πλήρη θέα. Δεν υπήρχε λόγος ανησυχίας πια.

Βγαίνοντας από την αποθήκη, κλείδωσε την πόρτα πίσω του.

Ένα... δύο... τρία... Ο Νίμαντ μετρούσε από μέσα του, τρέχοντας τώρα προς τη λιμουζίνα του που τον περίμενε. Είχε αρχίσει να πεινάει.

Στο *τέσσερα*, άκουσε ξαφνικά φωνές και βιαστικά βήματα από το εσωτερικό του κτιρίου. Το είχαν επιτέλους συνειδητοποιήσει. Ωραία. Ας ξέρουν πως δεν υπάρχει διαφυγή.

Στο *πέντε*, έβαλε το χέρι στην τσέπη του και πίεσε τον πυροκροτητή.

Στο *έξι*, καθώς ο οδηγός του, ο Ρούντολφ, τερμάτιζε το γκάζι της λιμουζίνας προς την είσοδο της Παραλιακής Λεωφόρου του Ειρηνικού προς το Σαν Φρανσίσκο, ο Νίμαντ σκεφτόταν ήδη το βραδινό του.

Στο *επτά*, η αποθήκη εξερράγη.

Ρίχνοντας μια ματιά από τον καθρέφτη του οδηγού, είδε φλόγες να υψώνονται στον ουρανό από το σημείο όπου βρισκόταν κάποτε το κτίριο. Ο Νίμαντ χαμογέλασε.

Μπάραμπεκιου, σκέφτηκε. *Ωραία ιδέα για απόψε.*

Δε θα λείψουμε πολύ, Μαξ», έλεγε ο μπαμπάς του.
 «Μόνο μερικές εξετάσεις», συμπλήρωσε η μαμά του.

«Δεν έχεις ν' ανησυχείς για τίποτε».

«Θα γυρίσουμε πριν το καταλάβεις».

Ψάρι. Ψαρίλα. Ψαρένια κυρία. Ψαρίλα.

«Ντε σας μπιστεύω», είπε ο Μαξ.

«Σε παρακαλώ, αγόρι μου, μην κρατάς έτσι τη μύτη σου. Δυσκολεύομαι να σε καταλάβω». Η μαμά άπλωσε το χέρι για ν' αγγίξει το μπράτσο του Μαξ, αλλά εκείνος το τράβηξε. «Δε λέμε ψέματα».

«Λέντε», απάντησε. «Αλλιώς ντε θα μύριζα μπζάρι».

«Έχεις παρατηρήσει πως η μαμά δεν ήταν πολύ καλά, σωστά;» ρώτησε ο μπαμπάς.

«Η μαμά είχε γκαργκινό», είπε ο Μαξ. «Αλλά έγκινε καλά. Τα γκαργκινικά γκύτταρα σκοτώθηκαν όλα. Σκοτώθηκαν! Έφυγαν! Και έγινε καλύτερα. Αυτά είναι τα δεδομένα. Και τα δεδομένα ντεν αλλάζουν».

«Ναι», είπε η μαμά. «Όμως οι άνθρωποι αλλάζουν. Τα σώματα αλλάζουν. Οι γιατροί πιστεύουν πως μπορεί να συμβαίνει κάτι άλλο. Κάτι καινούργιο».

Ο Μαξ κατένευσε.

«Γκαταλαβαίνω. Αν όμως ντεν υπάρχει λόγος ν' ανησυχώ, θα μπορούσες να γκάνεις τις εξετάσεις εδώ, στο

Σάβιλ, σωστά; Όγκι στην Κλινική Μπάγιο στην Μπινεζότα. Εκεί ειδικεύονται σε σοβαρές ιατρικές γκαταστάσεις. Αυτό λοιμπόν σημαίνει ότι έχεις γκάτι σοβαρό και πως υπάρχει λόγκος ν' ανησυχώ. Θα πεντάνεις;»

Η μαμά και ο μπαμπάς ζάρωσαν και οι δύο. Τα μάτια της μαμάς άρχισαν να γεμίζουν δάκρυα. Τα μαλλιά της ήταν σκούρα καστανά και μεταξένια και συνήθως τα μάζευε σε αλογοουρά, τώρα όμως ήταν αχτένιστα και μπερδεμένα όπως έπεφταν μπροστά στο πρόσωπό της. Ο μπαμπάς τύλιξε τα χέρια του γύρω της. Το μέτωπό του γυάλιζε σαν να είχε ιδρώσει πολύ, αυτό όμως που τράβηξε την προσοχή του Μαξ ήταν πως τα μαλλιά του μπαμπά έδειχναν να έχουν γίνει γκριζα μέσα σε ένα βράδυ, παρότι εκείνος είχε διαβάσει πως αυτά τα πράγματα δε συμβαίνουν. Αυτό ήταν ένα δεδομένο.

Ο Μαξ ένιωσε αμέσως άσχημα. Σταμάτησε να κλείνει τη μύτη του και άφησε τα χέρια του να πέσουν στα γόνατά του. Θα έπρεπε να συνηθίσει τη μυρωδιά, αυτό ήταν όλο.

«Σ' ευχαριστώ», είπε η μαμά. «Οι γιατροί εδώ δεν έχουν αυτή τη γνώση. Είναι κάτι σπάνιο. Μπορεί να είναι κάτι που να θεραπεύεται εύκολα». Πήρε μια βαθιά ανάσα. «Μπορεί και όχι».

«Μισέλ...» είπε ο μπαμπάς του Μαξ.

«Του χρωστάμε την αλήθεια», απάντησε η μαμά. «Κοίτα, Μαξ, δε θέλουμε ν' αναστατωθείς, αυτό είναι μόνο...»

«Γιατί δεν μπορώ να έρθω μαζί σας στην Κλινική Μάγιο;» ρώτησε ο Μαξ.

«Θα σου άλλαζε το πρόγραμμα», αποκρίθηκε ο μπαμπάς. «Δε σκοπεύεις να πάρεις το Αρπακτικό στο σχολείο;»

«Δε με νοιάζει γι' αυτό», είπε ο Μαξ. «Έχουν μείνει μόνο λίγες εβδομάδες σχολείου. Κανείς δε μαθαίνει τίποτε τις τελευταίες εβδομάδες. Σ' αγαπάω».

Ο Μαξ κοίταξε τη μαμά του. Εκείνη άνοιξε τα χέρια της, που σήμαινε πως ήθελε να τον αγκαλιάσει. Ο Μαξ έτρεξε προς το μέρος της και την άφησε να τον σφίξει. Τώρα η μαμά έκλαιγε. Το ίδιο και ο Μαξ.

«Δεν είμαι έτοιμος να μείνω χωρίς μαμά και μπαμπά», μουρμούρισε ο Μαξ.

«Το ξέρω... δεν είναι δίκαιο...» είπε η μαμά απαλά. «Τζορτζ;»

«Δεν μπορούμε να γνωρίζουμε πόσο ακριβώς θα μείνουμε εκεί», είπε ο μπαμπάς. «Έχουμε ήδη κανονίσει να σε φροντίζει κάποιος. Κάποιος που θα σου αρέσει».

«Η κυρία Ντέντρικ μυρίζει σαν μανταρίνια», είπε ο Μαξ, φέρνοντας στο μυαλό του τον κατάλογο των μπέιμπι σίτερ του. «Η Τζένα δε σταματά να κοιτάζει το τηλέφωνό της. Η Σαμ δεν πιάνει τα αστεία...»

«Δεν είναι καμία από αυτές», διέκοψε η μαμά. «Είναι κάποια πιο κοντά στην ηλικία σου. Η ξαδέλφη σου η Άλεξ από τον Καναδά...»

«Ποια;» αναφώνησε ο Μαξ και τραβήχτηκε από την αγκαλιά της μαμάς του.

Ο μπαμπάς κοίταξε τη μαμά αμήχανα.

«Τη θυμάσαι, έτσι δεν είναι;» ρώτησε η μαμά. «Από το Κεμπέκ; Έζησαν εδώ στο Οχάιο τρία χρόνια και έπαιζε μαζί σου όταν ήσασταν μικρά; Είναι πολύ υπομονετική...»

«Όχι», είπε ο Μαξ. «Όχι και όχι».

«Εννοείς, όχι, δεν τη θυμάσαι;» ρώτησε ο μπαμπάς.

«Όχι, δεν μπορείτε να το κάνετε αυτό», απάντησε ο

Μαξ. «Δεν μπορείτε να με αφήσετε. Δεν μπορώ να μείνω με μια ξένη. Δεν μπορείτε να μου το κάνετε αυτό!»

«Δεν είναι ξένη!» αναφώνησε ο μπαμπάς.

Όχι, όχι, όχι, όχι, όχι, όχι, όχι.

Ο Μαξ έκλεισε τ' αυτιά του με τα χέρια του. Έτρεξε έξω από την κουζίνα και διέσχισε το καθιστικό. Στην μπροστινή πόρτα, κλότσησε το τεράστιο ψάθινο καλάθι όπου η μαμά και ο μπαμπάς έβαζαν την αλληλογραφία. Γράμματα πέταξαν μέσα στο δωμάτιο.

Η μαμά και ο μπαμπάς έτρεχαν πίσω του, ο Μαξ όμως έπρεπε να φύγει από εκεί. Να τρέξει μακριά. Να πάει κάπου.

Σμρίτι.

Να με ποια έπρεπε να μιλήσει. Η Σμρίτι ήταν η καλύτερη φίλη του. Εκείνη πάντοτε ήξερε τι να πει.

Άκουγε τον εαυτό του να βογκάει. Το βογκητό δεν ήταν καλό. Τράβηξε την πόρτα και την άνοιξε. Έβρεχε του καλού καιρού έξω, αλλά δεν τον ένοιαζε.

Ο μπαμπάς φώναζε το όνομά του.

Όχι, όχι, όχι, όχι, όχι, όχι, όχι.

Ο Μαξ πετάχτηκε στον δρόμο προς το σπίτι της Σμρίτι. Η φίλη του μάλλον είχε καταλάβει πως κάτι συνέβαινε γιατί βρισκόταν ήδη στο κατώφλι, κοιτάζοντας προς το σπίτι του. Τα μάτια της όμως ήταν ορθάνοιχτα, οι παλάμες της ήταν στραμμένες προς το μέρος του και ούρλιαζε κι αυτή: «Όχι!»

Ο Μαξ άκουσε έναν στριγκό ήχο στ' αριστερά του. Μέσα από το σεντόνι της βροχής, τα φώτα ενός αυτοκινήτου έπεσαν επάνω του σαν μάτια ερπετού.

Μια κόρνα ούρλιαξε δυνατά. Μια θολή, ασημόλευκη μεταλλική λάμψη. Ο εγκέφαλος του Μαξ άδειασε και τα πόδια του άρχισαν να τρέχουν προς τα πίσω. Έκανε μια βουτιά στον αέρα και τινάχτηκε πάλι πίσω προς το πεζοδρόμιο.

Στον δρόμο, τα φρένα ενός ταλαιπωρημένου Κία σεντάν στρίγκλισαν σταματώντας και η πόρτα του οδηγού άνοιξε απότομα. Μια νεαρή γυναίκα τινάχτηκε έξω. Είχε σκούρο δέρμα και μια μάζα από πυκνά μαλλιά, μαζεμένα πίσω. Τα μάτια της ήταν μεγάλα, πράσινα και θυμωμένα.

«Έχεις...» ψέλισε. «Έχεις...»

«Μην ανησυχείς», απάντησε ο Μαξ, ξαναβρίσκοντας την ανάσα του. «Είμαι εντάξει».

«...χάσει το μυαλό σου;» ούρλιαξε η γυναίκα.

Ο Μαξ σηκώθηκε. Η πλάτη του πονούσε.

«Είσαι θυμωμένη μαζί μου ή φοβήθηκες;» ρώτησε.

«Γιατί πετάχτηκες στο...» Το κορίτσι έγειρε το κεφάλι του. «Για στάσου. Τι;»

«Δυσκολεύομαι να τα ξεχωρίσω αυτά μερικές φορές», απάντησε ο Μαξ. «Θυμό και φόβο. Μοιάζουν κάπως μεταξύ τους».

Δεν είχε χρόνο ν' ακούσει την απάντηση. Η Σμρίτι εί-

χε περάσει τον δρόμο και τώρα πηδούσε επάνω του αγκαλιάζοντάς τον σφιχτά και τσιρίζοντας. Οι γονείς του ήταν κι αυτοί πίσω του, κάνοντας ερωτήσεις και τυλίγοντάς τον στα μπράτσα τους.

«Μωρό μου, μωρό μου, μωρό μου...» επαναλάμβανε ξανά και ξανά η μαμά.

«Δεν είμαι μωρό. Θα γίνω δεκατεσσάρων σε τρεις μήνες», σχολίασε ο Μαξ.

«Μαξ, πόσες φορές έχουμε πει τους κανόνες για τον δρόμο;» παρενέβη ο μπαμπάς. «Κοιτάζεις και από τις δύο πλευρές!»

«Απλώς χαίρομαι που είσαι καλά», είπε η Σμρίτι.

Παραήταν πολλές οι αγκαλιές. Πάρα πολλές. Και ο Μαξ χαιρόταν που ήταν καλά. Του είχε όμως κοπεί η ανάσα. Και αυτή ήταν μέχρι στιγμής μια απαισία μέρα. Ένιωσε να πνίγεται και το πνίξιμο του μύριζε σαν...

«Ιδρωμένα πόδια!» φώναξε. «*Ιδρωμένα πόδια*».

Ο Μαξ πάτησε δυνατά στα δικά του, εισπνέοντας τη μυρωδιά της βροχής στον αέρα. *Φρέσκος αέρας. Βαθιές ανάσες...*

Η Σμρίτι πισωπάτησε.

«Συγγνώμη».

«Εντάξει, καλέ μου», είπε η μαμά, απελευθερώνοντάς τον.

«Ιδρωμένα πόδια;» είπε η οδηγός με τα πυκνά μαλλιά.

«Ο Μαξ έχει συσχετιζόμενη όσφρηση», απάντησε η μαμά. «Πρόκειται για τη μορφή μιας κατάστασης που ονομάζεται συναισθησία – όπου η μία αίσθηση παίρνει τη θέση μιας άλλης».

«Κι εγώ το έχω λίγο», πετάχτηκε γρήγορα η Σμρίτι. «Ας πούμε, η μυρωδιά της αυτοκόλλητης ταινίας μου φτιά-

χνει τη διάθεση επειδή μου θυμίζει τις γιορτές. Σωστά;»
«Εεε...» είπε η οδηγός.

Ο Μαξ κοίταξε το ρολόι του και συνειδητοποίησε πως, αν δεν έφευγε αμέσως, θ' αργούσε για το σχολείο.

«Μπορώ να φύγω τώρα;» ρώτησε.

«Μην ξεχάσεις το ντρόουν σου», του θύμισε ο μπαμπάς του.

«Το Αρπακτικό!» αναφώνησε η Σμρίτι.

Ο Μαξ χαμογέλασε.

«Είναι έτοιμο».

Τη στιγμή, όμως, που ο Μαξ γύρισε την πλάτη του και άρχισε να κατευθύνεται προς το σπίτι, ακούστηκε από πίσω του η φωνή της μαμάς.

«Περίμενε! Ξεχάσαμε τους καλούς μας τρόπους;»

Ο Μαξ γύρισε πίσω. Η μαμά είχε πιάσει το χέρι της οδηγού, η οποία τους κοιτούσε όλους σαν να έβλεπε παράξενα μικρόβια στο μικροσκόπιο.

«Αυτή», είπε η μαμά χαμογελώντας, «είναι η ξαδέλφη σου η Άλεξ».

Ο Μαξ έμεινε με ανοιχτό το στόμα. Το άτομο που τον είχε σχεδόν σκοτώσει θα γινόταν ο κηδεμόνας του.

«Λοιπόν, παιδιά», είπε η Άλεξ, «είστε η πιο αλλόκοτη οικογένεια που είδα ποτέ».

Η διαδρομή προς το σχολείο θα ήταν καλύτερη αν το Κία δεν είχε μια τρύπα στο δάπεδο, στη θέση του συνοδηγού, που τρώμαξε τον Μαξ. Η Σμρίτι κάθισε πίσω. Ο Μαξ κάθισε μπροστά, με τα πόδια επάνω στο κάθισμα αγκαλιάζοντας τα γόνατά του.

«Δεν είναι και τόσο μεγάλη η τρύπα», σχολίασε η

Άλεξ. «Δε θα πέσεις μέσα. Τουλάχιστον, κανείς δεν έχει πέσει μέχρι στιγμής».

Η κοπέλα γέλασε. Ο Μαξ όχι, επειδή κατά τη γνώμη του αυτό δεν ήταν αστείο.

«Άκου, λυπάμαι πραγματικά», συνέχισε η Άλεξ, «που χρησιμοποίησα τη λέξη *αλλόκοτη*. Το αλλόκοτο μπορεί να είναι και καλό, σωστά; Και, στην πραγματικότητα, ουσιαστικά αναφερόμουν σε όλη μας την οικογένεια, συμπεριλαμβανοντας και το δικό μας κομμάτι, τους Καναδούς. Τους Βερν. Είμαστε όλοι αλλόκοτοι με τον δικό μας τρόπο».

Ο Μαξ μάζεψε τα πόδια του κάτω από το σώμα του και κάθισε επάνω τους.

«Δε μοιάζουμε».

Η Άλεξ αναστέναξε.

«Ο μπαμπάς μου είναι Καυκάσιος...»

«Ο δικός μου είναι Δομινικανός», είπε ο Μαξ. «Τιλτ είναι η συντομογραφία του Τρουίγιο, αλλά του παππού μου δεν του άρεσε αυτό το όνομα, οπότε το συντόμεψε. Η Σμρίτι είναι Νεπαλέζα».

«Νεπάλι», διόρθωσε η Σμρίτι από το πίσω κάθισμα.

«...και η μαμά μου είναι Αφροαμερικανίδα», συνέχισε η Άλεξ. «Εάν εννοούσες, ξέρεις...» Η φωνή της έσβησε.

«Τι ξέρω;» ρώτησε ο Μαξ.

«Στην περίπτωση που εννοούσες ότι δε μοιάζουμε μεταξύ μας εξαιτίας του δέρματός μας», απάντησε η Άλεξ.

«Δεν το εννοούσα», είπε ο Μαξ. «Έλεγα πως δε μοιάζουμε επειδή δε μοιάζουμε».

Η Άλεξ χαμογέλασε.

«Λογικό».

«Και σχετικά με το δέρμα μας, τον χειμώνα σίγουρα όχι. Το καλοκαίρι όμως θα μπορούσε».

«Χα!» έκανε δυνατά η Άλεξ. «Αρχίζω να το πηγαίνω αυτό το παιδί. Κάπως».

Καθώς το αυτοκίνητο έστριψε στη γωνία του σχολείου, ο Μαξ κοίταζε τους υαλοκαθαριστήρες. Η Σμρίτι και η Άλεξ γελούσαν και οι δύο. Ο Μαξ δεν πολυκατάλαβαινε τον λόγο, ήταν όμως ένα φιλικό γέλιο, οπότε τον έκανε να νιώθει χαλαρός.

Η Άλεξ τώρα μιλούσε στη Σμρίτι για τον εαυτό της. Υποτίθεται πως πήγαινε στο κολέγιο, ήθελε όμως να κάνει ένα διάλειμμα. Κάτι έλεγε πως ήθελε να γράψει ένα μυθιστόρημα.

«Αν θέλεις να γράψεις μυθιστόρημα, γιατί θα με προσέχεις;» ρώτησε ο Μαξ.

«Επειδή χρειάζομαι κάποιον να με βοηθήσει να φτιάξω την τρύπα στο αυτοκίνητό μου», απάντησε η Άλεξ. «Όχι, πλάκα κάνω».

«Το ήξερα αυτό», είπε ο Μαξ. «Έχω καλή αίσθηση του χιούμορ. Μου αρέσουν οι πλάκες. Αλλά δεν είμαι καλός με τον σαρκασμό. Οπότε ποια είναι η αληθινή απάντησή;»

«Προσπάθησα να γίνω σερβιτόρα για να μπορώ να γράφω και να μαζέψω χρήματα για το κολέγιο», απάντησε η Άλεξ. «Είμαι όμως υπερβολικά συναισθηματική. Δεν είμαι και τόσο καλή με τους ανθρώπους».

«Αλήθεια; Κι όμως, φαίνεσαι πραγματικά πολύ καλή», σχολίασε η Σμρίτι.

«Είμαι σούπερ καλή», απάντησε η Άλεξ, «εκτός κι αν λες πράγματα όπως: “Δε με άκουσες που είπα ότι θέλω άλλο ένα λεμόνι, κοπελιά; Βιάζομαι”. Σε αυτή την

περίπτωση, απαντώ: “Λοιπόν, εγώ δε βιάζομαι. Οπότε έλα να το πάρεις”. Και προσθέτω στην πρόταση και μερικές λεξούλες ακόμη που αρχίζουν από “μ”. Και απολύομαι – συνέχεια. Οπότε... όταν ο μπαμπάς σου τηλεφώνησε στη μαμά μου για να της πει τι συμβαίνει, σκέφτηκα πως εγώ θα ήθελα ένα μέρος για ν’ αράξω για λίγο και εσύ θα ήθελες λίγη βοήθεια και – voilà! Να ’μαι λοιπόν στο Σάβιλ, στο Οχάιο, βοηθώντας τη θεία και τον θείο μου. Με αυτό το αξιαγάπητο, τρελούτσικο παιδί που του αρέσουν οι πλάκες και τα ντρόουν».

«Μπορώ να σου δώσω εγώ ιδέες για το βιβλίο σου», απάντησε ο Μαξ. «Αν είναι περιπέτεια δράσης, χρησιμοποίησε το Αρπακτικό στην πλοκή. Μπορεί ν’ αρπάξει ένα μυστικό όπλο από τα σαρόνια ενός διαβολικού ιχθυόσαυρου στη Θάλασσα των Σαργασσών».

«Αυτό είναι άλλο ένα πράγμα που αγαπά πολύ ο Μαξ – τα προϊστορικά ζώα», εξήγησε η Σμρίτι στην Άλεξ. «Έχει συλλογή».

«Γράφω πιο πολύ επιστημονική φαντασία», απάντησε η Άλεξ, κόβοντας ταχύτητα πίσω από ένα κίτρινο λεωφορείο που έμπαινε στον δρόμο του σχολείου. «Είναι οικογενειακό των Βερν».

«Οι γονείς σου είναι συγγραφείς;» ρώτησε η Σμρίτι. «Αυτό είναι τέλειο!»

Η Άλεξ κούνησε αρνητικά το κεφάλι της.

«Ο προ-προ-προ θεός από την πλευρά του μπαμπά μου. Που ήταν επίσης ο προ-προ-προπάππους του Μαξ από την πλευρά της μαμάς του. Ήταν διάσημος».

«Περίμενε... Περίμενε... πώς είπες ότι σε λένε;» ρώτησε η Σμρίτι.

«Άλεξ Βερν».

«Βερν όπως λέμε *Ιούλιος Βερν*;» σχεδόν τσίριξε η Σμρίτι.

«Τον ξέρεις;» αναφώνησε η Άλεξ.

«Έγραψε το *Είκοσι χιλιάδες λεύγες κάτω από τη θάλασσα*», απάντησε η Σμρίτι. «*Το ταξίδι στο κέντρο της Γης...*»

«*Oui, mademoiselle*»,* απάντησε η Άλεξ. «Η μαμά του Μαξ λέγεται Μισέλ Βερν Τιλτ».

«Μαξ, είσαι συγγενής ενός διάσημου συγγραφέα και δε μου το έχεις πει ποτέ;» ρώτησε η Σμρίτι.

Ο Μαξ ανασήκωσε αδιάφορα τους ώμους.

«Δεν είναι διάσημος», απάντησε ο Μαξ. «Είναι νεκρός. Οι διάσημοι είναι ζωντανοί. Τέλος πάντων, δεν το έφερε ποτέ η κουβέντα».

«Ο Ιούλιος Βερν...» σχολίασε η Σμρίτι. «Νομίζω ότι θα λιποθυμήσω».

«Μη λιποθυμήσεις», είπε ο Μαξ. «Σε δύο λεπτά θα χτυπήσει το κουδούνι».

Καθώς η Άλεξ πάركαρε το αυτοκίνητο μπροστά στο σχολείο, ο Μαξ κοίταξε τα δεκάδες παιδιά που είχαν μαζευτεί στην μπροστινή αυλή. Ανάμεσά τους ήταν η Φοβερή Τετράδα, μια ομάδα παιδιών από την τάξη της γυμναστικής. Είχαν περάσει δεκατρείς μέρες από την τελευταία φορά που είχαν γίνει κακοί μαζί του, τότε που τον είχαν στριμώξει, ακόμη όμως και η θέα τους έφερνε στον Μαξ μια αχνή μυρωδιά από γλώσσες.

«Σταμάτα όσο πιο μακριά μπορείς από αυτά τ' αγόρια», είπε η Σμρίτι στην Άλεξ.

Το αυτοκίνητο σταμάτησε βγάζοντας έναν ήχο σαν ξεφύσημα, λίγο πιο κάτω στον δρόμο. Ο Μαξ ξεδίπλω-

* Γαλλικά στο πρωτότυπο: *Ναι, δεσποινίς.* (Σ.τ.Μ.)

σε τα πόδια του και πάτησε στις δύο άκρες της τρύπας στο δάπεδο.

«Ευχαριστώ που μ' έφερες».

Η Άλεξ τον κοιτούσε παράξενα.

«Φοράς πάντα κοντό παντελόνι στο σχολείο, ακόμη και τις μέρες που κάνει κρύο και βρέχει;»

«Μερικές φορές», απάντησε ο Μαξ. «Σιχαίνομαι την αίσθηση των μακριών παντελονιών».

Καθώς ο Μαξ και η Σμρίτι έβγαιναν, ο Μαξ κρατούσε γερά το Αρπακτικό.

«Πού τη βρήκες τη λιμουζίνα;» ακούστηκε μια φωνή από κάπου κοντά στο γρασίδι.

«Ωραία πόδια!» φώναξε κάποιος άλλος.

«Τι στο...» έκανε η Άλεξ.

Το πρόσωπο της Σμρίτι σφίχτηκε.

«Αγνόησέ τους».

«Αυτά δεν είναι πόδια, παραείναι αδύνατα!» είπε η πρώτη φωνή. «Αυτά είναι ξυλοπόδαρα. Ένα... δύο... τρία...»

«Τίλτ ο Ξυλοπόδαρος» φώναξαν όλοι μαζί.

Η Άλεξ είχε βγει από το αυτοκίνητο και περπατούσε προς το μέρος τους.

«Δουλεύει κανείς σας στο κανάλι Κόμεντι Σέντραλ; Δεν το νομίζω. Επειδή τ' αστεία σας είναι εντελώς κρύα».

Ο Ντάγκαν Ντέμπσεϊ, ο ψηλότερος και πιο χαζός από την Τετράδα, προχώρησε προς τον Μαξ. Αγνοώντας την Άλεξ, άρπαξε την τσάντα του μεσημεριανού του.

«Τι τρώμε σήμερα;»

«Μου μυρίζει ψάρι», είπε ο Μαξ.

Τ' αγόρια κραύγασαν. Η Άλεξ τα πλησίασε ακόμη περισσότερο.

«Μη, Άλεξ...» την προειδοποίησε η Σμρίτι.

Ο Μαξ άπλωσε το χέρι του για να εμποδίσει την Άλεξ να πλησιάσει. Δεν ήθελε να μπλεχτεί. Όχι όσο εκείνος κατέστρωνε ένα άλλο σχέδιο.

«Σοβαρά. Μη».

Τ' αγόρια προχώρησαν προς την μπροστινή πόρτα, γελώντας και κολλώντας μεταξύ τους τις παλάμες τους.

Ο Μαξ ακούμπησε το Αρπακτικό στο πεζοδρόμιο, πήρε το τηλεχειριστήριο και το ενεργοποίησε.

Η Σμρίτι ήξερε ακριβώς τι σκεφτόταν. Μ' ένα όλο νόημα χαμόγελο, έβγαλε ένα τεράστιο μήλο από την τσάντα του μεσημεριανού της.

«Δε μ' ενδιαφέρει να το φάω αυτό».

Ο Μαξ άρπαξε το μήλο και το έβαλε σε μια μικρή βάση στην κάτω μεριά του Αρπακτικού. Μετά πάτησε το κουμπί Ανύψωση.

Το Αρπακτικό σηκώθηκε προς τα πάνω μ' έναν αμυδρό βόμβο. Αιωρήθηκε στον αέρα, περίπου επτά μέτρα πάνω από το έδαφος.

Τη στιγμή που είχε σταματήσει πάνω από τα κεφάλια της Τρομερής Τετράδας, ο Μαξ πάτησε Απελευθέρωση.

Το μήλο χτύπησε τον Ντάγκαν στο κεφάλι. Καθώς εκείνος ούρλιαξε και πήδηξε στο πλάι, ο Μαξ οδήγησε το Αρπακτικό προς τα κάτω, όπου η Δαγκάνα 3 άρπαξε την τσάντα του μεσημεριανού του.

Το ντρόουν σηκώθηκε στον αέρα, με τη θερμομονωτική πλαστική του τσάντα να αιωρείται ελεύθερα. Κάθε παιδί στην αυλή το κοιτούσε.

«Σ' ευχαριστώ, Αρπακτικό», είπε ο Μαξ μόλις το Αρπακτικό επέστρεψε το φαγητό του στα χέρια του.

Ένα κύμα επευφημιών υψώθηκε στον αέρα από την αυλή.

«Γιούχου!» φώναξε η Σμρίτι.

Ο Μαξ έπιασε το Αρπακτικό κάτω από το χέρι του και, καθώς ακουγόταν το κουδούνι, στράφηκε στην Άλεξ.

«Τα λέμε μετά το σχολείο;»

Η Άλεξ δεν απάντησε. Είχε μείνει με το στόμα ανοιχτό.

Ο νεαρός Μαξ Τιλτ βρίσκει κατά τύχη το ανολοκλήρωτο και αδημοσίευτο χειρόγραφο του προ-προ-προ-προπάππου του Ιούλιου Βερν, με τίτλο *Οι χαμένοι θησαυροί*, αλλά δε συνειδητοποιεί αμέσως ότι μαζί μ' αυτό έχει βρει και τις λύσεις σε όλα τα προβλήματά του. Γιατί ο Μαξ έχει πολλά προβλήματα. Η μητέρα του είναι άρρωστη, ο πατέρας του άνεργος και το σπίτι τους υπό κατάσχεση. Όταν λοιπόν ανακαλύπτει μαζί με την ξαδέλφη του Άλεξ ότι όλα όσα έχει γράψει ο Βερν είναι αλήθεια και όχι φαντασία, αντιλαμβάνεται ότι το βιβλίο θα τον βοηθήσει να σώσει το σπίτι του και την οικογένειά του.

Τα δύο ξαδέλφια δεν είναι οι μοναδικοί που γνωρίζουν για τα στοιχεία του Βερν. Ο Σπένσερ Νίμαντ, ένας περιεργός άντρας με μαλλιά σαν νυφίτσας, είναι αποφασισμένος να διαμορφώσει εκ νέου τον κόσμο χρησιμοποιώντας τον κρυμμένο θησαυρό. Για να προλάβουν πρώτοι, ο Μαξ και η Άλεξ πρέπει να μπλεχτούν σε μια απίστευτη περιπέτεια που θα τους οδηγήσει από τα ερείπια μιας βυθισμένης πόλης στα σαγόνια ενός γιγάντιου καλαμαριού και στο χείλος μιας ρουφήχτρας απ' όπου ποτέ κανείς δεν έχει βγει ζωντανός.

Το πρώτο μέρος μιας γεμάτης δράση τριλογίας από τον ευπώλητο συγγραφέα Πίτερ Λεράντζις.

Από 10 ετών

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
www.psychogios.gr

ISBN: 978-618-01-2661-7

9 786180 126617

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗ: 20354